

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **nezletilý A.H.**, státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Romanem Seidlerem
sídlem Malická 1576/11, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, č. j. MV-12830-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, č. j. MV-12830-4/SO-2018, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Romana Seidlera, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, č. j. MV-12830-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 11. 2017, č. j. OAM-26930-10/DP-2017. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a dále ve spojení s § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

II.

Žaloba

2. Podle názoru žalobce se žalovaná ztotožnila se stanoviskem a postupem Ministerstva vnitra, aniž by to přesvědčivě odůvodnila. Z tohoto důvodu žalobce zopakoval svá tvrzení, jaká použil v řízení o odvolání.
3. Žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Nesouhlasil s tím, že mu nebrání žádná objektivní překážka ve vycestování. Dle jeho názoru nepominuly důvody, pro které mu bylo v minulosti pobytové oprávnění za účelem strpění vydáno. Zavedení bezvízového styku nemůže být samo o sobě důkazem, že konkrétně v případě žalobce neexistuje překážka na jeho vůli nezávislá bránící mu ve vycestování. Zavedení bezvízového styku nevedlo k ukončení ozbrojeného konfliktu a k zajištění bezpečnosti. Závěry zprávy Komise EU ze dne 18. 12. 2015, č. j. COM (2015) 905 final nelze použít paušálně, přičemž vydání této zprávy v roce 2015 nijak neovlivňovalo rozhodovací činnost Ministerstva vnitra v řízeních o předchozích žádostech žalobce. Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu by měl správní orgán dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
4. Na situaci žalobce se nic nezměnilo, stále trvá obava o jeho život, v místě svého posledního bydliště žalobce ztratil ekonomické, materiální a sociální zázemí. Žalobce odkázal na četné články z médií, z nichž se veřejnost dozvídá o pokračování konfliktu na východě Ukrajiny, či dokonce o jeho eskalaci. Uvedl, že Ministerstvo vnitra nepřihlédlo ke stanovisku Ministerstva zahraničních věcí České republiky s názvem „Ukrajina: Bezpečnostní situace na východě a jihu země“.
5. Žalobci dále nebylo zřejmé, do jakého konkrétního místa na Ukrajině než svého bydliště by se měl podle doporučení Ministerstva vnitra uchýlit a z jakých zdrojů by měly být hrazeny jeho životní náklady. Žalobce též poukázal na skutečnost, že Ministerstvo vnitra nezjišťovalo, zda ukrajinská vláda finančně a materiálně podporuje takovéto přesídlení, rovněž se nezabývalo tím, že žalobce hovoří ruským jazykem, a v západní nebo centrální části Ukrajiny by proto mohl mít on a jeho rodina potíže.
6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky byly shodné s odvolacími, a navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s tím výslovně vyslovili souhlas v rámci jednání konaného u zdejšího soudu pod sp. zn. 57A 134/2018.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem strpění pobytu na území a předtím na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu. Důvodem udělení tohoto pobytového oprávnění za účelem strpění pobytu byla zhoršená bezpečnostní situace v Doněcké oblasti, kde žalobce žil.
11. Sporné ve věci na základě formulovaných žalobních námitek bylo, zda byl ve správním řízení prokázán závěr správních orgánů o tom, že pominuly důvody, pro které bylo žalobci pobytové oprávnění uděleno, tedy zhoršená bezpečnostní situace na Ukrajině. Šlo tedy o to, že zda politická a bezpečnostní situace na Ukrajině brání návratu žalobce do vlasti.
12. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 ve spojení s § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu povolení k dlouhodobému pobytu cizince nelze prodloužit, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve stanovené lhůtě.
13. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. května 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina), stanovilo v bodě 2, že se má za to, že Ukrajina splnila všechna kritéria stanovená v akčním plánu na uvolnění vízového režimu, který byl ukrajinské vládě předložen v listopadu 2010, a proto splňuje příslušná kritéria osvobození svých občanů od vízové povinnosti, pokud cestují na území členských států. V bodě 3 toto nařízení stanovilo, že se zrušení vízové povinnosti vztahuje pouze na držitele biometrických pasů. Zrušení vízové povinnosti ukrajinských občanů bylo potvrzeno Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018 s účinností od 18. 12. 2018. Kritéria, která by měla být zohledněna při určování, na základě posouzení jednotlivých případů, třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, nebo jsou od této povinnosti osvobozeni, byla stanovena v článku 1 nařízení (ES) č. 539/2001 (vloženém nařízením (EU) č. 509/2014) a zahrnují mj.

„veřejný pořádek a bezpečnost“. Podle bodu 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, platí, že „Určení těch třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti, a těch, které jsou od ní osvobozeny, se řídí uváženým, pro každý případ zvlášť provedeným vyhodnocením rozmanitých kritérií, která souvisejí mimo jiné s nedovoleným přistěhovalectvím, veřejným pořádkem a bezpečností a s vnějšími vztahy Evropské unie s třetími zeměmi, přičemž je také brán zřetel na důsledky regionální spojitosti a vzájemnosti.“

14. Soud aprobuje závěr správních orgánů, že citované Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. května 2017 by v zásadě mohlo prokazovat, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině umožňuje návrat žalobce do vlasti. Správný je i závěr, že ozbrojené střety omezující se stabilně na východní část území Ukrajiny a že je na vůli žalobce, zda se vrátí do té části vlasti, kde probíhají ozbrojené konflikty, nebo do části, kde k ozbrojeným konfliktům nedochází, a to bez ohledu na to, že před odchodem z vlasti žalobce bydlel v části Ukrajiny, která bezpečná není.
15. Nicméně v posuzované věci žalobce uvedl, že žil před odchodem z vlasti v Doněcké oblasti, kde prokazatelně ozbrojený konflikt stále probíhá, a mluví rusky. Žalobce v odvolání uvedl, že v těch částech Ukrajiny, kde neprobíhají boje, vzrůstá nesnášenlivost ruskojazyčným obyvatelům. Žalobce na podporu svého tvrzení odkázal na novinové články obsahující výroky politické reprezentace Ukrajiny, z nichž skutečně vyplývá nesnášenlivost k obyvatelstvu z jihovýchodní části Ukrajiny, i diskriminace ruského jazyka.
16. Soud považuje námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu za důvodnou. Závěr, že v oblasti Ukrajiny mimo ozbrojený konflikt je zajištěna bezpečnost a veřejný pořádek, vyplývající z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. května 2017, lze v obecné rovině akceptovat, ale namítl-li žalobce konkrétní okolnosti týkající se jeho osoby spočívající v jeho jazyku, měly je správní orgány posoudit a řádně vypořádat. Aniž by žalovaná vedla dokazování k ověření pravdivosti daného tvrzení, bez dalšího uzavřela, že *„povolení k pobytu za účelem strpění není udělováno z důvodů ochrany cizinců před pronásledováním z důvodu používání jazyka národnostní menšiny.“* S tímto závěrem se soud neztotožňuje, neboť v případě, že by vskutku docházelo k státem prosazované nebo tolerované diskriminaci celé skupiny ruskojazyčných občanů, jednalo by se pro žalobce o nebezpečí, které by jí bránilo v návratu do domovského státu.
17. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí. Soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s.ř.s. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s.

VI.

Náklady řízení

18. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu (2.250 Kč), návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (750 Kč), a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden

úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 11.228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 11. 12. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu